

Въпросът за наказанието - Част II

written by Tim Jennings, M.D. | April 30, 2008

И така, ако Бог не налага активно наказания, болка, страдание и смърт на нечестивите, тогава как постъпва с тях?

Какво прави с онези, които са заразени с грях и отказват да Му позволят да ги изцели? Какво бихте направили като майка на вашето дете, умиращо от левкемия, което категорично отказва трансплантация от костния ви мозък? Не бихте ли уважили неговия избор? Не бихте ли го „пуснали“? И ако го направите, какво ще се случи? Бихте ли измъчвали детето си? Бихте ли го убили? Не! Но дали то ви ще страда и ще умре? Да. Защо? Заради собственото си болестно състояние и поради отказа си да бъде излекувано. Точно това казва Библията.

В Римляни 1:18-31 четем, че Божият гняв се разкрива срещу нечестията и безбожието и след това ни казва три пъти в стихове 24, 26, 28 точно какво прави Бог за това, че някои Го отхвърлят и не Го допускат в живота си. Прави нещо конкретно. Бог „ги пуска“. „Отстъпва“ пред техния избор, уважава го. Точно както един любящ родител в крайна сметка ще отстъпи пред избора на своето пълнолетно дете, което отказва лечение, така и Бог „оставя“ децата Си, които отказват Неговото лечение. Това е Божият гняв.

„Няма вяроност, нито милост, нито знание за Бога по земята (...) Людете Ми загиват, защото не Ме

познават; вината е ваша, свещеници, защото самите вие не желаете да Ме познавате (...) Разменихте Божията слава за позора на идолите” (перифраза по Осия 4:1,6-7).

Защо загиват? Като се отделят от Бога, като не Го познават, те се откъсват от кръга на любовта, от закона на живота, който произлиза от Бога, което води до разруха и смърт.

„Защото огън се накладе в гнева Ми и ще пламне дори до най-дълбокия ад; ще пояде земята с произведенията ѝ и ще изгори основите на планините. Ще натрупам на тях зло; всичките Си стрели ще изхвърля върху тях“ (Второзаконие 32:22-23)

Обърнете внимание на силните думи на Бога! Но какво всъщност прави Той? Библията казва: „О да бяха мъдри, да разбират това, да смисляха сетнината си! Как би могъл един да прогони хиляда и двама да обърнат в бяг десет хиляди, ако Канарата им не би ги предала и Господ не би ги предал!“ (Второзаконие 32:29-30)

Забележете отново, че Божият гняв ги „предава“ („оставя“, „пуска“) точно както всеки родител би направил за дете, което упорито настоява да го напусне.

„Защото Го разгневяваха с високите си места и с ваяните си идоли Го подбуждаха към ревност (...) Тъй че напусна скинията в Сило, шатъра, който бе поставил между човечите, и предаде на пленение силата Си, славата Си в неприятелска ръка“ (Псалми 78: 58-61).

„Ще излея негодуванието Си върху теб, с огнения Си гняв ще духна върху теб и ще те предам в ръцете на скотски мъже, които са способни да погубят“ (Йезекиил 21:31).

Забележете отново силния Божи език. Но какво всъщност прави Бог? Какво е Божият гняв? Той ги изоставя поради техния собствен избор. Пуска ги. Позволява им да имат свой собствен път. Предава ги на техния избор. Не е нужно Бог да нанася наказанието, защото грехът ни отделя от Него – Извора на живота – и автоматично води до разруха и смърт.

Един от основателите на моята църква през XIX век, осъзнава същите тези истини и стига до същите изводи, като го изразява много силно: “Ние не трябва да гледаме на Бога като на чакащ да накаже грешника за греха му. Грешникът сам донася наказанието върху себе си. Неговите собствени действия започват да създават множество обстоятелства, които дават сигурен резултат. Всеки акт на прегрешение рефлектира върху грешника, променя характера му и прави по-лесно за него да съгреша отново. Като избират да грешат, хората се отделят от Бога, откъсват се от канала на благословието, а сигурен резултат от това са разрухата и смъртта” (Уайт, Е. Избрани вести. Т.1, стр.235 – англ. издание).

„При започването на великата борба Сатана заявява, че Божият закон не може да бъде спазван, че справедливостта е несъвместима с милостта и че ако бъде нарушен законът, грешникът няма да може да бъде помилван. Всеки грях трябва да получи наказанието си, призовава лукавият; и ако Бог отмени наказанието за греха, няма да бъде Бог на истината и справедливостта“ (Уайт, Е. Копнежът на вековете. Стр. 762 – англ. издание).

Забележете, че библейските доказателства по-горе разкриват, че Бог не налага наказание върху нечестивите. Тяхното собствено състояние ги отделя от Бога и ги води до разруха и смърт. Християнският автор по-горе заключава, че онези, които казват: “... всеки грях трябва да получи наказанието си и ако Бог трябва да отмени наказанието за греха, той не е Бог на истината и

справедливостта”, насърчават евангелието на Сатана, неговите аргументи, неправилното характеризирание на Бог от негова страна.

Добре, ако Бог не трябва да използва силата Си, за да налага наказания; ако действително използва Своята мощ, за да възпрепятства разрушителното действие на греха и в крайна сметка просто „пуска“/„оставя“ грешниците да умрат в резултат на собственото им заразено състояние и избор, тогава как да разбираме всички текстове в Библията, които говорят за огън, сяр, ад, изгаряне и т.н.?